

EM ỎI

Chôm Chôm tên thật là Minh Tuệ, nhưng mẹ thường gọi em bằng cái tên “Chôm Chôm” thân thương. Giống như em gọi mẹ là “mẹ Bơ”, mẹ thì gọi bố là “anh Táo”, còn bố gọi ông nội là “ông Dưa Hấu”, và ông gọi bà là “bà Mận”.

Chôm Chôm được ba tuổi, mẹ Bơ gọi em đến, thủ thỉ vào tai em một điều diệu kì:

- Chôm Chôm à, con sắp được làm chị rồi đó.

Chôm Chôm mở to đôi mắt tròn vo hỏi lại:

- Thật thế ạ?

Mẹ nhìn em cười hiền. Và như để khẳng định, mẹ cầm lấy bàn tay trái của em đặt lên bụng mẹ.

Em phấn khích reo to:

- Em bé đập!

Lúc ấy mẹ đã mang thai được năm tháng. Bụng mẹ hơi nhô ra một xiu, mặt mẹ đầy đặn, căng bóng

hơn. Trước đó mẹ từng nói với bố: “Em có chữa rồi.” Chôm Chôm nghe thế chú nào biết “có chữa” là gì đâu. Thì ra “có chữa” là có em bé trong bụng í.

Mẹ có em bé trong bụng, tâm trạng của Chôm Chôm vừa mong đợi vừa căng thẳng. Em lo là nếu có thêm em bé, liệu mọi người có còn yêu thương em như hiện tại? Chôm Chôm rất sợ bị san sẻ tình cảm, đồng thời em lại cần rút bởi ý nghĩ ích kỉ đó.

Nhà chú Khoai Tây có em Xoài và em Đào. Hai em đều được bố mẹ yêu như nhau. Tình cảm của hai chị em Xoài và Đào cũng hết sức tốt đẹp. Xoài giúp bố mẹ trông em, chơi với em. Có khi em Đào còn bám chị hơn cả bám bố mẹ. Lúc nào hai chị em cũng thân thiết với nhau. Chôm Chôm đem chuyện gia đình chú Khoai Tây ra ngẫm và thấy bết căng thẳng hơn. Có thêm em, Chôm Chôm sẽ có thêm một người bạn. Bản thân em cũng tự thấy mình quan trọng và trưởng thành hơn khi đảm nhận vai trò làm chị như Xoài. Đào vừa nghịch ngợm vừa hay khóc dỗi. Những trò nghịch ngợm của Đào đôi khi làm Xoài bị mất ngủ, thế mà Xoài vẫn bao dung với em. Xoài không giận mà còn dạy em phải ngoan hơn để bố mẹ không mất ngủ. Đào còn bé tí nên vẫn cứ quên rồi hay mắc lỗi, nhưng tình cảm chị em không hề bị lung lay.

Chôm Chôm quan sát cuộc sống của hai chị em nhà Xoài, em thấy ao ước và thêm khát. Nhà

có thêm chị em sẽ đỡ buồn hơn chứ nhỉ? Ý nghĩ ấy khiến Chôm Chôm trông ngóng đến từng phút giây. Em tưởng tượng ra em bé hiện diện trong gia đình, cùng ở, cùng ăn, cùng chơi, cùng ngủ chung giường với mình. Tự dung lòng Chôm Chôm vui lạ. Chôm Chôm đã chuẩn bị xong tâm lí để lên chúc chị rồi!

- Chôm Chôm, con có muốn đi siêu thị với mẹ không? - Mẹ Bơ rủ rí.

Chôm Chôm giật mình khi nghe tiếng mẹ gọi. Em mãi suy nghĩ mà không hay mẹ vào phòng mình từ khi nào.

- Đi siêu thị mua kem ạ? - Em hào hứng hỏi.

Mẹ gật đầu và bổ sung thêm:

- Mua kem cho con. Mua thêm quần áo, sữa tắm, dầu gội, kem dưỡng da và bím sơ sinh cho em bé nữa.

- Dạ được ạ!

Mẹ mặc cho Chôm Chôm chiếc áo chống nắng trẻ em. Sau đó hai mẹ con cùng ra siêu thị. Nếu được hỏi thích đi đâu nhất, câu trả lời của Chôm Chôm luôn là đi siêu thị.

Có lần bố Táo hỏi em: “Vì sao con không thích cửa hàng đồ chơi, cửa hàng gà rán KFC nhất?” Chẳng cần nghĩ lâu, em tự tin trả lời ngay, vì trong siêu thị bán cả đồ chơi cho trẻ em, bán luôn gà rán, còn bán nhiều bánh kẹo, kem, thạch, bím bím, thậm chí cả

truyện tranh, bút màu và quần áo đủ loại. “Còn bán thực phẩm tươi sống, rau củ, trái cây, đồ gia dụng, cây cảnh, hạt giống nữa.” Bố bổ sung thêm. Nói đoạn hai bố con cười vang. Bố cũng thích đi siêu thị nhất trên đời.

Chôm Chôm còn mãi nhớ tới bố thì hai mẹ con đã rẽ vào quầy quần áo sơ sinh. Ngay lập tức em bị thu hút bởi một chiếc váy hồng có cái nơ to giữa bụng.

- Mẹ ơi! Mình mua váy này cho em bé đi.

- Con thích chiếc này hả?

Em gật đầu thật mạnh. Mẹ tìm chiếc váy y chang nhưng cỡ to nhất rồi đưa cho em.

- Con vào trong kia mặc thử đi.

Em ngây ra vài giây:

- Mẹ mua cho con ạ?

Mẹ mỉm cười xác nhận. Chôm Chôm sung sướng reo lên. Em không ngờ mình sẽ được mua áo mới. Mẹ rủ đi mua quần áo cho em bé, cuối cùng em lại được mua trước nhất. Em nháy chân sáo ra chỗ thử quần áo. Khi em trở lại, mẹ đã chọn xong đồ cho em bé rồi.

- Con mặc chiếc váy này xinh lắm. Cứ thế mặc về nhà luôn nhé!

Chôm Chôm ngắm mình trong gương của siêu thị. Nàng công chúa váy hồng tóc tết bím xinh xắn làm sao. Ý nghĩ ấy làm em vừa sung sướng vừa xấu hổ,

đôi má ửng hồng lên. Nhìn vào giỏ đồ của mẹ, em cứ lẫn tẩn mã nên bắt giặc hỏi:

- Quần áo của em bé sao không có váy, không có màu hồng ạ?

- À, vì em là một bé trai. Bé trai thì không mặc váy đâu, đúng không con yêu?

Đấy, em lại quên hỏi mẹ xem em bé trong bụng mẹ là bé trai hay bé gái. Ở nhà, em chỉ gọi em bé là em bé thôi. Em không hỏi rõ mẹ nên đã chọn sai quần áo cho em bé. Em thấy xấu hổ vì sự vụng về của mình đến nỗi đỏ bừng cả mặt lên.

- Con còn đứng ngây ra đấy làm gì? Mình sang gian hàng mỹ phẩm để mua sữa tắm và kem hăm cho em bé nhé!

Tiếng mẹ gọi làm Chôm Chôm bừng tỉnh. Em vội vã chạy theo mẹ.

*

Bụng mẹ Bơ mỗi ngày một to ra, phập phồng nhiều hơn bởi những cú đạp của em bé. Những cú đạp lúc thì nhẹ nhàng, lúc thì mạnh mẽ đến nỗi mẹ phải nhăn mày. Mẹ cũng bắt đầu trò chuyện thật nhiều với em bé. Chôm Chôm không rõ em bé có nghe được mẹ hỏi không, nhưng mỗi khi mẹ vừa xoa bụng vừa trò chuyện, em bé đạp mau lắm.

- Con đang làm gì đấy? À, con đá bóng à? Lớn lên con có muốn làm cầu thủ bóng đá không? Ồi, giờ con lại khiêu vũ rồi! Con còn muốn làm diễn viên múa há? Ồi, con sút mẹ hơi đau nhé... Con lại thay đổi ước mơ, muốn trở thành một võ sư phải không?

Chôm Chôm cười nắc nẻ. Em bé thật là nghịch. Chôm Chôm hỏi mẹ:

- Lúc mẹ mang thai con, con có đạp nhiều như em bé không?

- Có. Con còn đạp nhiều hơn cả em con.

Mỗi cú đạp là một ước mơ. Thì ra, em bé nào từ trong bụng mẹ cũng đều giàu có ước mơ như thế đấy.

*

Mẹ Bơ sinh em bé vào một ngày không báo trước. Khuya hôm đó, khi bình minh còn chưa thức giấc, mẹ đã lay bố Táo dậy, nói mình đau bụng quá. Bố cuống cuống sắp sửa hành lí để chuẩn bị cho mẹ nhập viện. Tiếng động làm Chôm Chôm tỉnh ngủ. Em đi tìm mẹ.